

DORINA MĂGĂRIN

Capriciile tinerei

Lună albă, lună plină, raze de lumină,
modele și structuri de limbaje, baraje,
iubire nespusă, indusă de noapte în șoapte
ce dispar în eter, de parcă *lerui-ler*
nu ar fi existat niciodată
pentru-o maică preacurată
Sevraj, mâini împreunate pentru rugăciune ...
– Mai spune-mi încă o dată copile
de ce ai plecat să contempli crini galbeni
în cloisonné peruan, ce musteau pe-o hârtie gri deschis,
vărgată, iar florile de culoarea fundamentală
a spectrului solar reprezentau trocul pentru o tânără
incandescentă, indecisă, dichisită,
ce ducea mâna la lornion, preocupată
de-o eșarfă din tafta, ce foșnea ca frunzele căzute
pe potecile uitate într-o pagină de carte,
aruncată hăt, departe
Nepoata mi-a zis:
– Nu-s vorbe de scris, e o-ntrebare ca oricare alta,
ce e când în vis iubitul ți se transformă într-o perie de sârmă
cu mâini ... cleoambe de cedru adus de Sănmedru?...

Sunt fiică a acestui pământ, sunt floare de vânt
măicuța m-a abandonat într-un țarc din căpătat,
într-o zi de Sânziene, când pe-afară,
pe la genele nopții sidefate, dansau într-o doară
ursitorile venite, cu sfială, să-mi prezică viitorul
O bunică-furnică încerca să-mi țină loc de mamă

când în strănă stăteau irozii cu plozii vecinilor,
iar eu încercam să fac conversație
ori de câte ori găseam câte-o bifurcație
în palatul justiției din mărul cunoașterii,
răsărit într-un amușit de lună,
când Antigona umbla despletită
și se căina după frații pierduți
în lumini din retortă și cohortă

Căminul inimii

Îți amintești de melodia
Alors on danse,
rațele mandarin, lebede albe și negre ...
Eram fericită în copilărie
când după o zi de joacă, de multe ori seara,
licuricii erau pe post de felinare -
plecam capul pe masă,
frântă de oboseală, dar totuși repetam:
acătă, băcătă, țucă-mă ...
de multe ori mama mă lua în brațe,
mă dezmierda, mă despuia,
iar a doua zi o luam de la capăt cu hoinăreala
Ou le parterre de fleurs du Cheikh Moslih-Eddin

Învingătorului

Nefiresc, Iubirea mea,
te-am zărit printre stele
te jucai cu muguri de sori,
cu mierle și privighetori
luna îți era sfârlează
și părea o zână brează,
cu brâuri multicolore
naiade trânteau la hore
cum de oare te-am vrăjit,
cu ce te-am ademenit
să te-ntrupi în trupul meu,
mamă să îți fiu doar eu
când 'naintea mea, o știi,
au fost atâtea Marii?
Tot binele și tot răul
sub privirea speriată
s-au transformat într-o piatră ...

zăpada e acum murdară, întărită
hai, s-o întindem pe-o plită
unde probleme gravissime
argumentează dorința ce ți-a fost trează
când asupra-ți ai luat amarul,
iar hăitașii și-au aruncat zarul

Circuri, bâlciuri, iarmaroace,
posturi, quarci, geofagie,
manifestări de simpatie
pe scurt: renunțam să-ți mai vorbesc
despre ziua în care ai apărut,
despre *înainte de* și *după*
căci brusc, viața mea
s-a transformat în primăvară,
o cimilitură în care nu încetam să cred
că nu era doar o scuză
pentru scâncetul ghiocilor
din ninsoarea mieilor,
când trenul intra în gară cu viteză
și tu ai coborât întrebându-mă:
– Aștepți pe altcineva sau vrei să fii aleasa mea?
Iar eu ți-am răspuns:
– Nu, vom fi amândoi, vom fi numai noi!
– Înțeleg, răsună cuvântul, înțeleg ...
– Aduceți-mi ce vă cer și nu omorâți fluturi
ce-și fâlfâie aripi de mătase,
nu omorâți gândurile, brobonate miresme la case,
nu omorâți dorurile, duioase zâne, sprintare,
nu omorâți visele născute mereu dintr-o floare!

* Din volumul *Erraticire*, Giroc, *Castrum de Thymes*,
2025

